

# Díszlet-darabok Szindbád színpadáról

---

Ahol a hold  
glóriáját egy poros akácra kötözte,  
mint anyád barátnői ölelkeztek össze  
a fűzfák, templomuk a kert, lám félik  
az Urat, míg a félhomályban félig  
elhalt sikoly szökik, ahogy meleg  
szél bujdosik az élveteg  
petúniák között. S ott a sötét  
udvar mélyén, mint rejtelmes denevérek, köréd  
gyűlnek csapongva e halk sikoltások.  
A fogadó folyosóján már mások  
futkosnak, halk viháncolásuk átfon,  
kövérkés és lágy tapintású, bársony  
keblű fiatalasszonyok víg lihegése átcsal  
(tán eléd sietnek szagos kaláccsal)  
miközben gyúlnak mindenütt az orcák.  
A langyos tavaszi esők fehérre mosták  
a menyecskék térdét, testüket is megmártva  
a zápor valcerében. Eső után hársfa  
leheletként a dáma, a hajnalodó  
liget szagával, mint mohó  
ölelkező rímek ama Vitéz  
verseskönyvében, tovaleng. Kinéz  
felhő ablakain, arany világol

(s míg lakodalmi méz csorog az ágról)  
égi gázlámpa gyúl most pont ott,  
ahol a jókedv úgy csapódott  
falnak, mint űzött kismalac –  
csak a csend nyüzsög, álmodó piac.  
Már ismeretlen – mosolytól válunk...  
De ha föl nem kopik az álunk  
még láthatunk csodát,  
hogy alvó mezőn át a folyó partja  
felé sárga szamarait mint hajtja  
amott a hold.